

BYGGJEVYRKE

Tømmeret var «byggjevyrket» for å reise hus til gårdsdriften. En god bygning krevde at håndverkeren var kjent med hvilke emner som egnet seg, og hvordan trevirket skulle bearbeides. Det beste var kvaegått tømmer. Først skulle toppen av treet hugges slik at sevja kunne trekke. Etter to år fikk marginen kiler slått inn for at stokken ikke skulle sprekke. Så kunne selve oppføringen starte. Å lage et hus tok sin tid, og krevde omtanke og håndlag. Og bygningene kunne stå i århundrer, særlig fra 1700-tallet av, da huskroppen ble løftet opp fra grunnen slik at den ikke råtnet nedenfra.

Denne norske trearven, slik vi fortsatt kan se den på steder som Hallingdal museum, er en viktig del av og betydelig linje i norsk arkitekturhistorie. De enkle trehusene viser den samme, nærmest selvsagte kvaliteten, som redskaper det har tatt generasjoner å utvikle. Lik en øks er bygningens funksjon, konstruksjon og materialitet vevd sammen i en klar og velproporsjonert form. Vind, vær og sol tærer på arkitekturen og gjør den bare vakrere med tida.

Brynhild Slaattos «byggjevyrke» er tekstil, og vevstolen er hennes redskap. Etter at første trinn er gjort ferdig i atelieret, flytter hun tekstilene utendørs og monterer dem på gamle tømmerhus. Over tid utsettes stoffpanelene for vær, vind og sol. At nedbryting av garn og renning skjer raskere enn for tømmer og bygninger, minner oss om betydningen av tid og alle tings forgjengelighet. Og kanskje stiller kunstverket spørsmål om noe er i ferd med å gå tapt når vi nå bygger nytt; en århundrelang kunnskap om materialer og metoder, og om det vakre i ting som får lov til å eldes.

Nina Berre, arkitekt og arkitekturhistoriker

*****

BYGGJEVYRKE

Timber was used in the construction of the farm buildings. A good structure required that the craftsman be familiar with which matters were suitable, and how the wood was to be utilised. Timber which had already been drained of resin was the ideal choice. First, the top of the tree was chopped off so that the sap could drain. Then, after two years, wedges were placed into the marrow to prevent each log from cracking. Only then could the construction work begin. Creating a house took time, demanding care and manual skills. These buildings could stand for centuries, especially from the 18th century, when the body of the houses were lifted from the ground so that they did not rot from below.

This Nordic heritage of wood craftsmanship, appearing in places such as the Hallingdal museum, is an important part of and a significant line in Norwegian architectural history. The simple wooden houses show the same, almost self-evident quality, through tools developed over generations. Like an ax, the building's function, construction and materiality are interwoven into a clear and well-proportioned form. Wind, weather and sun damage the architecture, but also make it more beautiful

over time.

Brynhild Slaatto's «construction material» is textile, and her tool is the loom. After completing the first step in her studio, she moves the textiles outdoors, installing them onto old log houses. Over time, the fabric panels are exposed to weather, wind and sun. That the decomposition of yarn and the textile's threads occurs faster here than for timber and buildings, is a reminder of the importance of time and the inherent impermanence of all things. Further, perhaps Slaatto's artwork questions what is about to be lost when we build today in new ways; about the erasure of a century-long knowledge of materials and methods; and about the beauty of things that are allowed to age.

Nina Berre, architect and architecture historian

Translation: Brendan McCall